

Sygn. akt I C 718/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Monika Miller

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2020 roku w Łodzi

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda:

a. kwotę 4.000 złotych (cztery tysiące) tytułem zadośćuczynienia;

b. kwotę 27 złotych (dwadzieścia siedem) tytułem odszkodowania

- obie z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty

c. kwotę 341 złotych (trzysta czterdzieści jeden) tytułem zwrotu kosztów opieki;

d. kwotę 346 złotych (trzysta czterdzieści sześć) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi z roszczenia zasądzonego w punkcie 1 kwotę 2005,50 złotych (dwa tysiące pięć 50/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od oddalonej części powództwa;

4. obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwoty 3008,25 złotych (trzy tysiące osiem 25/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa.

Sygn. akt I C 718/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 grudnia 2016 roku powód, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od wszystkich kwot od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, kwoty 27 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty leczenia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od wszystkich kwot od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kwoty 1.364 zł tytułem odszkodowania za koszty opieki

osób trzecich. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 15 maja 2016 roku doszło do wypadku komunikacyjnego z udziałem powoda. Sprawcą zdarzenia był S. F. kierujący samochodem osobowym marki D. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W dniu zdarzenia, sprawca korzystał z ochrony ubezpieczeniowej u pozwanego. W wyniku wypadku powód doznał zwichnięcia, skręcenia, naderwania stawów i więzadeł na poziomie szyi. Powód był zmuszony nosić kołnierz ortopedyczny, podjąć rehabilitację oraz zażywać leki przeciwbólowe. Wypadek wpłynął negatywnie na samopoczucie powoda. Po wypadku powód odczuwał stres, brak apetytu oraz częste zmiany nastroju, a także miał problemy ze snem. Obrażenia powstałe wskutek wypadku spowodowały u powoda konieczność korzystania z opieki osób trzecich w codziennych czynnościach. Po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym pozwany odmówił wypłaty świadczeń pieniężnych na rzecz powoda.

/pozew k. 2-6/

W odpowiedzi na pozew z dnia 31 stycznia 2017 roku pozwany Powszechny (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że prowadził postępowanie likwidacyjne w toku, którego odmówił wypłaty świadczeń na rzecz powoda ze względu na brak związku przyczynowego między wypadkiem z dnia 15 maja 2016 roku a doznanymi przez powoda urazami. Pozwany zakwestionował powództwo zarówno co do zasady jak i wysokości, jak również roszczenie o odsetki wskazując, że ewentualne odsetki winny zostać zasądzone dopiero od dnia wyrokowania. Odnosząc się do roszczenia o odszkodowanie, pozwany zakwestionował zasadność poniesienia przez powoda kosztów leczenia oraz kosztów z tytułu opieki osób trzecich.

/odpowiedź na pozew k. 28-32v./

Do zamknięcia rozprawy strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 maja 2016 roku w Ł. na skrzyżowaniu ulicy (...) doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego poszkodowany został powód. Sprawcą zdarzenia był S. F., kierujący samochodem osobowy marki D. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, doprowadził do zdarzenia z pojazdem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowanym przez powoda. Powód poruszał się pojazdem ulicą (...) przez rondo przy ulicy (...) prawym pasem. W chwili, gdy opuszczał rondo, jadąc dalej ulicą (...), pojazd kierowany przez sprawcę zdarzenia zjechał na jego pas i uderzył w lewy przedni narożnik pojazdu powoda. W chwili zdarzenia powód miał zapięte pasy bezpieczeństwa. Prędkość samochodu marki D. w chwili zdarzenia wynosiła około 30 km/h a samochodu marki F. około 40 km/h.

/oświadczenie sprawcy kolizji k. 10, oświadczenie k. 13, opinia biegłego z zakresu mechaniki samochodowej i wypadków komunikacyjnych k. 103-108, opinia uzupełniająca biegłego z zakresu mechaniki samochodowej i wypadków komunikacyjnych k. 141-142/

Na miejsce zdarzenia nie wezwano Policji ani pogotowia ratunkowego. Ze względu na narastający ból karku oraz drętwienie rąk powód jeszcze tego samego dnia zgłosił się do Wojewódzkiej (...) w Ł.. Po przeprowadzeniu niezbędnych badań u powoda stwierdzono skręcenie odcinka szyjnego. Powodowi zalecono stosowanie kołnierza ortopedycznego przez około 2 tygodnie i wystawiono receptę na biofenac. Powód został skierowany do poradni rehabilitacyjnej, gdzie zlecono mu zabiegi fizjoterapeutyczne na kręgosłup szyjny. W dniach o 7 marca do 17 marca 2017 roku powód zrealizował zabiegi rehabilitacyjne. W ramach zabiegów rehabilitacyjnych powód miał wykonywane

masaże pleców, lasery na szyję oraz zabiegi na kręgosłup. Powód leczył się także w poradni ortopedycznej i nosił kołnierz ortopedyczny. Na jego zakup wydatkował kwotę 27 zł.

/dokumentacja medyczna k. 15-22, 55, 85, faktura k. 22, informacyjne wyjaśnienia powoda k. 87 w związku z zeznaniami powoda k. 285-285v./

Powód w wyniku przedmiotowego zdarzenia doznał nadwyrężenia odcinka szyjnego kręgosłupa z następowym zespołem bólowym odcinka szyjnego z promieniowaniem do kończyn górnych. W tych okolicznościach zdarzenia powód doznał obrażeń (przeciążenia) kręgosłupa szyjnego z następowymi bólami. Obrażenia powoda powstały w zdarzeniu drogowym z dnia 15 maja 2016 roku.

/opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej k. 157-160, opinia uzupełniająca biegłego z zakresu medycyny sądowej k. 182-183, opinia uzupełniająca biegłego z zakresu medycyny sądowej k. 220/

W wyniku wypadku w dniu 15 maja 2016 roku powód doznał urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego o typie „smagnięcia biczem”. Istotą uszkodzenia jest naciągnięcie/naderwanie mięśni, ścięgien, więzadeł, torebek stawowych połączeń międzykręgowych. Uszkodzenia tego typu ulegają wygojeniu w okresie 4 – 6 tygodni po urazie. Cierpienia fizyczne u powoda były dość znaczne w okresie około pierwszych dwóch tygodni. Powód nie doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z przebyłym wypadkiem. Obecnie powód nie wymaga leczenia w związku z urazem kręgosłupa odniesionym w wypadku. Powód wymagał okresowo noszenia kołnierza ortopedycznego, który zakupił za kwotę 27 zł. Ewentualny koszt zakupu leku przeciwbólowego biofenac stanowi kwotę 15 zł. Leczenie powoda po wypadku zostało zakończone. W związku z urazem kręgosłupa szyjnego powód w okresie pierwszego miesiąca po wypadku mógł mieć utrudnienia w dźwiganiu ciężarów, wykonywaniu czynności wymagających unoszenia rąk. Pomoc innych osób w zakresie tych czynności wynosiła około 1 godzinę dziennie w czasie pierwszego miesiąca. Po tym czasie powód nie wymagał pomocy w czynnościach życia codziennego. Rokowanie na przyszłość jest dobre.

/opinia biegłego ortopedy k. 197-199/

W wyniku wypadku z dnia 15 maja 2016 roku powód doznał skręcenia w obrębie kręgosłupa szyjnego. Dolegliwości powoda trwały około miesiąca. Dla powoda dokuczliwe było noszenie kołnierza szyjnego, jednak jego stosowanie zmniejszało cierpienia fizyczne. Przez około miesiąc powód miał ograniczoną ruchomość kręgosłupa szyjnego. Na skutek wypadku powód nie doznał trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Leczenie powoda zostało zakończone. Rokowania co do dalszego leczenia i rehabilitacji są dobre.

/opinia łączna biegłych z zakresu chirurgii ogólnej i neurologii k. 239-245/

Po zdarzeniu powód odczuwał bóle szyi, głowy, ramion oraz kręgosłupa. Powód stosował maści i leki przeciwbólowe. K. S. do tej pory okresowo odczuwa ból pleców. Wówczas przyjmuje leki przeciwbólowe. Po wypadku powód miał problemy z dźwiganiem, nie mógł wykonywać cięższych prac w szczególności opiekować się dziećmi. Miał problemy ze snem. Powód czuł ból w brakach i rękach przy podnoszeniu dzieci. Wymagał pomocy innych osób np. przy smarowaniu pleców maścią. Narzeczona powoda musiała przejąć większość obowiązków domowych, w szczególności opiekę nad wspólnymi dziećmi. Pomoc na rzecz powoda świadczyła jego narzeczona. Przed zdarzeniem powód był zdrową osobą, nie wymagał leczenia ani nie odczuwał dolegliwości bólowych głowy i pleców.

/informacyjne wyjaśnienia powoda k. 87 w związku z zeznaniami powoda k. 285-285v., zeznania świadka K. B. k. 88/

Pismem z dnia 14 czerwca 2016 roku powód zgłosił szkodę pozwanemu i wezwał do zapłaty kwoty 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwoty 27 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty leczenia w związku z wypadkiem z dnia 15 maja 2016 roku w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania.

/zgłoszenie szkody k. 63-64/

Decyzją z dnia 4 sierpnia 2016 roku pozwany odmówił przyjęcia odpowiedzialności za przedmiotowe zdarzenie i wypłaty świadczeń na rzecz powoda.

/decyzja k. 57/

Pismem z dnia 12 września 2016 roku powód odwołał się od decyzji pozwanego i wezwał go do zapłaty kwoty 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia, kwoty 500 zł tytułem odszkodowania za koszty leczenia oraz kwoty 1.140 zł tytułem odszkodowania za koszty opieki osób trzecich w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

/wezwanie do zapłaty k. 52-52v./

Pismem z dnia 5 października 2016 roku pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie i wskazał na brak przesłanek do jego zmiany.

/pismo k. 50v./

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym na podstawie zebranych w sprawie dokumentów, których prawdziwość nie została zakwestionowana, jak również zeznań świadka i powoda, którym sąd dał wiarę oraz powołanych.

W zakresie ustalenia rozmiaru krzywd i poniesionej przez powoda w wypadku szkody Sąd oparł się na opiniach biegłych sądowych z zakresu ortopedii, neurologii i chirurgii. Z kolei w zakresie ustalenia kwestii czy obrażenia powoda powstały wskutek zdarzenia drogowego z dnia 15 maja 2016 roku, Sąd oparł się na opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i wypadków komunikacyjnych. Strona pozwana zakwestionowała opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej i wypadków komunikacyjnych oraz opinię biegłego z zakresu medycyny sądowej. Biegli w opiniach uzupełniających w sposób wyczerpujący i dostateczny odnieśli się do zarzutów strony pozwanej. W związku z powyższym Sąd uznał opinie biegłych za rzetelne i wiarygodne, posiadające walor pełnowartościowego źródła wiedzy fachowej niezbędnej do wydania rozstrzygnięcia w sprawie.

Na rozprawie w dniu 20 lipca 2020 roku Sąd pominął dowód z łącznej opinii biegłych z zakresu medycyny i rekonstrukcji na podstawie art. 235 (2) § 1 pkt. 5 k.p.c. jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód K. S. dochodził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. zasądzenia na swoją rzecz tytułem zadośćuczynienia kwoty 6.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa roku do dnia zapłaty, kwoty 27 zł tytułem odszkodowania za koszty leczenia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa roku do dnia zapłaty oraz kwoty 1.364 zł tytułem odszkodowania za koszty opieki osób trzecich. Dochodzone roszczenie miało pozostawać w związku ze szkodą na osobie jakiej powód doznał w wypadku komunikacyjnym z dnia 15 maja 2016 roku.

Pozwany odmówił przyjęcia na siebie odpowiedzialności za skutki przedmiotowego wypadku podnosząc, że powód nie udowodnił istnienia związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem z dnia 15 maja 2015 roku a doznany rozstrojem zdrowia. Nadto kwestionował żądanie co do wysokości. Pozwany zakwestionował też roszczenie w zakresie odsetek.

Stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Również zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z zm.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli

posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego są zobowiązani – na podstawie prawa – do odszkodowania za szkodę wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu.

Podstawą odpowiedzialności ubezpieczonego jest art. 436 § 2 k.c., który statuuje odpowiedzialność sprawcy szkody na zasadzie winy, poprzez odesłanie do ogólnych zasad prawa cywilnego. Przesłankami pozwalającymi na przyjęcie powyższej odpowiedzialności są: powstanie szkody, zdarzenie, z którym ustawa wiąże obowiązek odszkodowawczy (czyn niedozwolony) oraz związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem a szkodą, to jest szkoda ma być zwykłym następstwem takiego zdarzenia.

W ocenie Sądu zarzut pozwanego co do braku istnienia związku przyczynowego między szkodą, a wypadkiem z dnia 15 maja 2016 roku, jest chybiony.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej wynika, iż powód w wyniku przedmiotowego zdarzenia doznał nadwyrężenia odcinka szyjnego kręgosłupa z następowym zespołem bólowym odcinka szyjnego z promieniowaniem do kończyn górnych. Z opinii biegłego jednoznacznie wynika, że obrażenia powoda powstały w zdarzeniu drogowym z dnia 15 maja 2016 roku. Tym samym powód wykazał powyższym dowodem zarówno swoją szkodę jak i związek przyczynowy pomiędzy szkodą a zdarzeniem z dnia 15 maja 2016 roku.

Przepis art. 444 § 1 k.c. przewiduje, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. Stosownie zaś do treści art. 445 § 1 k.c. w takich wypadkach możliwym jest przyznanie poszkodowanemu odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (szkodę niemajątkową), wyrażającą się w doznanym bólu, cierpieniu, ujemnych doznaniach psychicznych. Utrwalonym w judykaturze i piśmiennictwie jest stanowisko, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i jako takie musi mieć odczuwalną wartość ekonomiczną, przy czym jednocześnie nie może być nadmierne. Do podstawowych kryteriów oceny w tym zakresie zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968, nr 2, poz.37; Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz.145; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, niepubl; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 sierpnia 1980 roku, IV CR 238/80, OSNCP 1981, nr 5, poz.81; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku, I CK 131/03, OSNC 2004 r., nr 4, poz. 40).

Brak jest przepisów ściśle regulujących sposób wyznaczania wysokości należnego zadośćuczynienia. Podkreśla się, iż winno ono mieścić się w rozsądnych granicach – z jednej strony zadośćuczynienie powinno rekompensować doznaną szkodę niemajątkową (łagodzić skutki naruszenia zdrowia) – z drugiej jednak winno także odpowiadać aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Stanowisko to nawiązuje do linii orzecznictwa zapoczątkowanej orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1965 r. (OSP i KA 1966, poz. 92), w którym sformułowana została teza, że zadośćuczynienie powinno być umiarkowane (tak też Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 12.09.2002 r., sygn. akt IV CKN 1266/00, publ. Lex 80272, z 06.06.2003 r., sygn. akt IV CKN 213/01, publ. Lex 141396).

W niniejszej sprawie powód w wyniku wypadku z dnia 15 maja 2016 roku doznał krzywdy, wyrażającej się w doznanym bólu, cierpieniu zarówno fizycznym jak i psychicznym. Powód doznał skrzywienia kręgosłupa szyjnego. Dolegliwości powoda trwały około miesiąca. Uwzględniając wysokość zadośćuczynienia należnego powodowi z tego tytułu należało wziąć pod uwagę okoliczności wypadku, doznane obrażenia ciała, dolegliwości bólowe doznane przez powoda oraz wpływ wypadku na jego dalsze życie. Bezpośrednim skutkiem wypadku z dnia 15 maja 2016 roku były dolegliwości bólowe, które wymagały od powoda stosowania maści i leków przeciwbólowych. Powód był zmuszony nosić kołnierz ortopedyczny oraz odbyć zabiegi fizjoterapeutyczne. Na skutek wypadku powód był zmuszony leczyć się w poradni ortopedycznej i rehabilitacyjnej. Ze względu na doznane obrażenia powód wymagał pomocy osób trzecich

w codziennych czynnościach przez okres 1 miesiąca po zdarzeniu. Wypadek negatywnie wpłynął na samopoczucie powoda. W chwili zdarzenia powód miał dwoje dzieci, którymi nie mógł się zająć z uwagi na doznane urazy.

Uwzględniając okoliczności doznanej przez powoda krzywdy, jej rozmiar oraz wpływ wypadku na samopoczucie psychiczne powoda, Sąd ustalił, iż zadośćuczynienie w łącznej wysokości 4.000 zł będzie adekwatnym do naprawienia wyrządzonej powodowi krzywdy. Mając to na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.000 zł (punkt 1 a). W pozostałym zakresie Sąd oddalił roszczenie o zadośćuczynienie jako bezzasadne.

Stosownie do treści art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego tytułu koszty.

Na tej podstawie Sąd zasądził kwotę 27 zł z tytułu poniesionych przez powoda kosztów leczenia uznając je za koszty bezpośrednio wynikające ze szkody poniesionej w wyniku wypadku z dnia 15 maja 2016 roku. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż poniesiony przez powoda koszt zakupu kołnierza ortopedycznego w za kwotę 27 zł był niezbędny przy tego rodzaju krzywdzie doznanej przez powoda. Powód złożył do akt sprawy fakturę zakupu kołnierza ortopedycznego. Nadto zasadność jego stosowania jednoznacznie potwierdził w swojej opinii biegły ortopeda.

Mając powyższe na uwadze roszczenie powoda o odszkodowanie za poniesione koszty leczenia w kwocie 27 zł zostało uwzględnione w całości. Wobec tego Sąd orzekł, jak w punkcie 1. b. sentencji wyroku.

Odnosząc się do roszczenia powoda o odszkodowanie z tytułu kosztów opieki osób trzecich, Sąd uwzględnił je w części co do kwoty 341 zł. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a mianowicie treści opinii biegłego ortopedy jednoznacznie wynika, iż powód potrzebował pomocy osób trzecich w okresie jednego miesiąca po wypadku w wymiarze 1 godziny dziennie. Sąd przyjął stawkę za godzinę opieki w kwocie 11 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 341 zł tytułem odszkodowania za koszty opieki osób trzecich, o czym orzekł w punkcie 1c sentencji wyroku. W pozostałym zakresie Sąd oddalił roszczenie o odszkodowania z tytułu kosztów opieki osób trzecich jako nieudowodnione.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.). Stosownie do przytoczonego przepisu dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od ubezpieczyciela z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 817 § 1 k.c. Jest to termin 30 dni od dnia otrzymania przez ubezpieczyciela zawiadomienia o wypadku. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, jest to termin 14 dni od wyjaśnienia tych okoliczności (art. 817 § 2 k.c.). Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności z art. 817 § 2 k.c. oraz ich zasięgu obciąża ubezpieczyciela (art. 6 k.c.). Również zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z zm.) ubezpieczyciel wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Sąd zgodnie z żądaniem powoda, zasądził od kwoty 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 27 zł tytułem odszkodowania za koszty leczenia odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa, tj. od dnia 10 grudnia 2016 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. kierując się zasadą ich stosunkowego rozdziału. Wobec tego, że roszczenie powoda w kwocie 7.391 złotych okazało się zasadne co do kwoty 4.368 złotych, powód wygrał proces w 60%, natomiast pozwany w 40%.

Na koszty strony powodowej, w łącznej wysokości 2.187 złotych, złożyły się: kwota 1.800 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika – radcy prawnego, kwota 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, kwota 370 złotych tytułem opłaty od pozwu.

Na koszty strony pozwanej, w łącznej wysokości 2.417 złotych złożyły się koszty wynagrodzenia pełnomocnika – radcy prawnego w kwocie 1.800 zł, opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłych w kwocie 600 zł.

Ponadto część kosztów procesu poniósł tymczasowo Skarb Państwa – 5.013,75 złotych.

Mając na uwadze wyrażoną w treści art. 100 k.p.c. zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów, Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 346 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 1d sentencji wyroku).

Stosunkowemu rozliczeniu podlegała kwota nieuiszczonych kosztów sądowych, które zostały tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa. W konsekwencji sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych obciążył z tego tytułu pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi kwoty 3.008,25 złotych. Pozostała kwota w wysokości 2.005,50 zł Sąd nakazał ściągnąć od powoda z zasądzanego roszczenia, mając na uwadze, iż powód przegrał proces w 40% (pkt 3 i 4 sentencji wyroku).

Kierując się powołanymi powyżej przepisami i przedstawioną argumentacją prawną, Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji wyroku.